

VIORICA FARKAȘ

(Teatrul din Tg. Mureș—
secția maghiară)

1. La toate teatrele, formarea repertoriului este precedată de o lungă perioadă de studii, de numeroase analize și discuții; și totuși, sînt puține teatrele care își încep stagiunea cu un repertoriu definitivat, și sînt și mai puține cele care mențin pînă la sfîrșitul stagiunii măcar esența repertoriului inițial. Aceasta se referă în destul de mare măsură și la Teatrul din Tg. Mureș, unde ani de-a rîndul conducerea nu a fost preocupată de gîndirea repertoriului, ci l-a întocmit spontan, fără a se baza pe puterile artistice ale colectivului, pornind mai ales de la propuneri personale.

Pentru stagiunea 1970—71, repertoriul nu este încă definitivat; deocamdată intențiile sînt următoarele:

La secția maghiară: o piesă nouă a lui Szekernyés László, scriitor din Tg. Mureș (regia, Constantin Anatol); **Vilegiaturistii** de Gorki, în regia lui Tompa Miklós, maestru emerit al artei; **Dragostea** de Bartha Lajos sau o piesă a lui Tamási Aron; eventual, O'Neill, **Lunga călătorie în noapte**; și, în slîrșit, încă o piesă originală.

La secția română situația este mai bună, repertoriul este stabilit: D. R. Popescu, **Pisica în noaptea Anului Nou**, în regia lui Gheorghe Harag; o piesă de actualitate de Romulus Guga, **Cele cinci zile ale orașului**, în regia lui Harag — inspirată din drama zilelor de inundații, B. Brecht, **Teroarea și mizeriile celui de-al III-lea Reich**, în regia lui Ivan Helmer; Shakespeare, **Totu-i bine cînd se sfîrșește cu bine**, în regia lui Eugen Mercus; G. B. Shaw, **Eroul și soldatul**, în regia lui Constantin Anatol; eventual Ben Jonson, **Volpone**.

2. Repertoriul secției române mi se pare interesant, emoționant, coresponsător cerințelor, rezultatelor și succeselor obținute în stagiunea anterioară.

È regretabil, dar repertoriul secției maghiare nu-l găsesc nici interesant, nici emoționant, nici cel puțin convențional. Pe scurt, aș putea afirma că este întocmit ad hoc. N-are scopuri artistice și nu reflectă cele mai arzătoare probleme actuale ale vieții noastre sociale.

3. Publicul, material complicat și atît de divers, reprezintă, întotdeauna, pentru teatru o piatră de încercare. Tocmai din cauza acestei complexități, cerințele publicului sînt foarte greu de satisfăcut, mai ales de cître un teatru provincial, ale cărui posibilități se mărginesc, la cinci premiere de fiecare

secție. În astfel de împrejurări succesul stagiunii este meru un mare semn de întrebare. Repertoriul nostru, care, după părerea mea, este superficial, nu răspunde cerințelor publicului și nu corespunde puterilor artistice ale colectivului; cred că nu-și va atinge scopul.

4. Dacă un repertoriu este alcătuit superficial și fără scopuri artistice, nici actorii n-au posibilități de dezvoltare profesională, cu excepția celor care, „întîmplător”, își găsesc rolul potrivit.

5. În teatrul nostru este o tradiție, ca actorii să nu fie orientați de la bun început asupra rolurilor care îi așteaptă în stagiunea următoare. Trăim în totală nesiguranță; ceea ce, într-o oarecare măsură, este și bine, pentru că, așa cum spune și Sonia din **Unchiul Vania** — „Nesiguranța e totuși speranță”.

Astfel, sper și eu ca în stagiunea viitoare să obțin cel puțin un rol frumos; iar pînă atunci aștept cu nerăbdare prima premieră din toamna '70, un spectacol care a fost pregătit la sfîrșitul stagiunii trecute și care urmează să fie prezentat publicului tirgumureșean în septembrie a. c.; piesa lui Georges Feydeau **Fata de la Maxim**, în care am rolul titular.